



FOTO SERGE MINTEN

Folkmonument Derroll Adams als kunstschilder

MAASMECHELEN — Derroll Adams is en blijft een merkwaardige man. De nu 70-jarige Amerikaanse folk-grootheid, die zich in 1969 definitief in Antwerpen vestigde, startte enkele jaren geleden noodgedwongen, maar met overgave aan een schilderscarrière. Derroll, die de geschiedenis zal ingaan als „de man van Portland Town” moest wegens een heekkundige ingreep in 1995 noodgedwongen z'n five-string banjo aan de haak hangen. Artiest als hij is, leefde de drang om zich te uiten. Soelaas werd gevonden in de schildersezels. Derroll stelt momenteel in galerij A. Alexandre in Maasmechelen z'n werken voor het eerst tentoon. En ook hier worden we, net als in z'n muziek geconfronteerd met een geheel eigen stijl, die gedomineerd wordt door vreemde en soms duidelijk vereenzaamde figuren. Ook verwondering vind je terug in de schilderijen. Verwondering die zeker en vast te maken heeft met de manier waarop Derroll altijd al door deze wereld heeft gestapt: wat bevreesd en bedachtzaam, maar met een vriendelijkheid waar je huizen op bouwt. De kunstschilder Derroll Adams is nog te bezichtigen tot en met 2 juni in galerij A. Alexandre aan de Oude Baan in Maasmechelen. De tentoonstelling is geopend op woensdag, zaterdag en zondag van 14 tot 19 uur. (MVZ)

Het Nieuwsblad 14/5/96

Folkmonument aan de schildersezal

MAASMECHELEN — „Derroll Adams“, menig folkiefhebber zal bij het horen van deze naam ontroerd voor zich uitkijken. „Ach ja, Derroll, the man with the five string banjo. En die typische banjo-stijl. Ja, ik heb hem goed gekend; hij is zelfs een beetje een vriend...“ Derroll Adams, een begrip en een monument in de folkwereld, heeft gedurende z'n jarenlange omzwervingen en op z'n ontelbare optredens inderdaad heel wat vluchtige vrienden gemaakt. Begin jaren '80 trok Derroll zich terug als actief muzikant en startte een carrière als kunstschilder. Weinigen konden z'n werken tot nu toe bewonderen. Zaterdag 11 mei stelt de man in galerij A. Alexandre in Maasmechelen voor het eerst z'n werken tentoon.

Derroll Adams, de nu 71-jarige folkie, die ooit Woody Guthrie, Pete Seeger, Bob Dylan en zelfs James Dean tot z'n intimi mocht rekenen heeft sinds 1969 een vaste stek in Antwerpen. Daarvoor trok hij door de States met monumenten als Woody Guthrie, Pete Seeger, Cisco Houston, Ramblin' Jack Elliott. Derroll, die vooral gekend werd via z'n diepe stem en een wat lui klinkend maar toch pittig banjospel componeerde in die dagen onder meer „Portland Town“, een song die later werd grootgemaakt door Joan Baez.

In 1958 kon kompaan Ramblin'

Jack Elliott Derroll overhalen om naar de wereldtentoonstelling in Brussel te trekken. Hij zou definitief in Europa blijven hangen. Het was overigens ook in Europa dat de man echt wist door te breken; hij speelde zelfs driemaal voor een bomvolle Olympia in Parijs. Diverse LP's en Europese en Amerikaanse tournees later stopt Derroll in 1981 als actief muzikant en begint te schilderen. In 1990 stelt hij, ter gelegenheid van een verjaardagsconcert in de stadsschouwburg van Kortrijk voor het allereerst enkele van z'n werken tentoon. Het volledige oeuvre bleef tot nu toe echter ver-

Derroll Adams (71) stelt tentoon in Maasmechelen

borgen voor het publiek.

Net als in z'n muziek ontwikkelde Derroll Adams ook aan de schildersezal een geheel eigen stijl en een eigen visie. Degenen die het geluk hadden z'n werk al te zien waren getroffen door de enigszins paranoïde aanwezigheid van de figuren van Derroll, die een vereenzaamde bevreemding symboliseren. Sommigen spreken van „een vertolking van het absurde bestaan op aarde“. Anderzijds, Derroll zou Derroll niet zijn, ontroert de man via z'n schilderijen, die in feite een weerslag zijn van z'n leven „on the road“.

De tentoonstelling Derroll Adams is in Galerie A. Alexandre te bezichtigen van 12 mei tot 2 juni. De tentoonstelling is geopend op woensdag, zaterdag en zondag van 14 tot 19 uur. (MVZ)

Nieuwsblad
(Limburg)

30/4 - 1/5/96

DERROLL ADAMS SCHILDERT

Derroll Adams, een begrip, een monument in de Folk-Music. Of in de Country and Western? ...of in de Blues wereld? Waar hoort hij thuis? Moeilijk te bepalen. Derroll Adams is en blijft een aparte figuur in de muziekwereld.! Maar nu duikt hij plots op als schilder. Ook hier worden wij geconfronteerd met een kunstenaar, een plastisch kunstenaar deze keer, met een totaal eigen stijl, een eigen houding, een eigen visie. De weinige enkelingen die zijn werk tot nu toe zagen, waren in de eerste plaats getroffen door de enigszins paranoïde aanwezigheid van zijn figuren. Heel dikwijls kwam de vergelijking op met figuren als Emil Nolde en Eduard Munch :dezelfde vereenzaamde bevreemding ten opzichte van de zich omgevende werkelijkheid.

Bij Derroll Adams is de wereld werkelijk een schouwtoneel, wezens die schoorvoetend tasten naar hun plaats in die wereld, zombies die uit hun nachtelijke hol, als het ware wezenloos gekropen komen, zonder met elkaar contact te kunnen hebben.

Uit de houding van zijn wezens gaat een morbiede gedweeheid uit, een gedweeheid die hen aarzelend en besluite-loos hun rol doet spelen, de onzekere vertolkers van hun absurde bestaan hier op aarde.

Geconfronteerd met de bewoners van zijn schilderijen word je onmiddellijk geboeid door hun bizarre aanwezigheid, hun stuntelige en onbeholpen gedragingen, door de manier waarop zij onderling ageren en acteren, elkaar negeren of uitnodigen, elkaar uittlachen of nawijzen, verwonderd aanstaren of beloeren.

Maar onmiddellijk erna raak je in de ban van het frisse koloriet, van een ontroerende blik of een zachte glimlach van een danseresje, een clown, een pierrot die het goed met je blijken te menen, dit onder een fonkelende sterrenhemel, waar het blauw je in een sprookje voert. En zo onzeker blijken die figuren dan ook weer niet te zijn : meestal staan ze met beide voeten op een stevig geplaveide grond, in het hoopvol groen van een grasveld, tot zelfs heel zelfzeker op een voetstuk. In alle huizen brandt er licht, wordt er geleefd : de huizen zijn als eensgezinde getuigen, enthousiaste toeschouwers van het gebeuren... een gebeuren dat bij de eerste kennismaking pessimistisch, bevreemdend, geangstigend, vereenzaamd overkomt en toch, bij nader toezien, wanneer je het werk naar je toe laat komen, blijkt geeft van een positieve kijk op de wereld ... met een grenzeloos geloof in "de" mens. Is dit Derroll Adams binnenste-buiten of buitenste-binnen?

Willem Deneckere (Kortrijk, 1990)